

ÖMER SEVİNÇGÜL



Her Yerde Seni Aradım

ROMAN



~ BİR YAZARIN GİZLİ DEFTERİ ~

CARPE
DIEM

Her Yerde Seni Aradım

Bir Yazarın Gizli Defteri

Yazar: Ömer Sevinçgül
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Erdi Demir
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Yayın No:
Genç Kurgu / Roman
1. Baskı, İstanbul, Mart 2019
Yayıncılık Sertifika No: 12366

ISBN:

ISBN: 978-605-144-196-2



Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
instagram/carpediemkitap
facebook.com/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

® Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

...—elle—...

Kızıl saçlı güzel kadın yerinde duramaz olmuştu. Yazarın, “Ya sen? Sen ne yapacaksın bir ömür sensiz ama seninle yaşamış bu çilekeş yalnızın ardından?” sorusu zihninin duvarlarında yankılanıp duruyordu.

Birinci defteri gönderdikten sonra kayıplara karışmıştı yazar. Aramak ve bulmak istiyordu onu. Fakat nasıl olacaktı bu? Bir emare, bir iz, bir ipucu lazımdı.

Yüzü tan kızılığına bürünmüştü. Sebepsiz yere ayağın kalkıyor, pencereye doğru hızlı adımlarla yürüyor, sonra birden duruyordu.

“Hadi Kerime, boş durmayalım. Mutlaka bir yerlerde iz bırakmıştır. Tekrar bakalım. Kütüphaneyi, dolapları, çekmeceleri, her şeyi dikkatle inceleyelim. Her şeyi! Evet, muhakkak bir yerlerde izi vardır. Buhar olup uçmuş olamaz ya.”

“Peki. Gerçi ben her tarafa baktım ama belli olmaz, belki de gözümünden kaçmıştır.”

“Tamam, sen masanın çekmecelerine bak. Sonra da şu karşı dolaba... Kütüphaneye de ben bakayım. Belki kitapların arkasında, içinde, ne bileyim işte, bir yerlerinde bir not falan buluruz.”

Kerime, masanın çekmecelerini çıkardı, dikkat ve özenle araştırmaya başladı.

Kendisi de kütüphaneye el attı. Her kitabı eline alıyor, arkasına, içine bakıyor, sonra yerine koyuyordu.

Yüzlerce kitap vardı raflarda. Belki saatlerce sürecekti bu arayış. Fakat öyle bir coşku sarmıştı ki ruhunu, zamanı unutmuş gibiydi.

İki saati aşkın bir süredir, ne bulacaklarını bilmeksizin her yeri arıyorlardı. Elleri geçen en küçük kâğıt parçalarını bile inceliyorlardı.

Kerime yorulduğunu hissetti. Durdu, pencereden dışarıya baktı bir süre.

İkinci sonrasındı. Hava kızarmaya başlamıştı. Birazdan akşam olacaktı. Bu gidişle arama tarama işi sabaha dek sürebilirdi.

Sevimli bir mimikle “En iyisi ben bir çay demleyeyim. İşimiz uzun sürecektir gibi” dedi.

Selma gülümsedi. “İyi olur. Teşekkür ederim. Gerekirse gece de devam ederiz. Seni bekleyen birileri var mı, merak ederler mi?”

“Hayır, yok.”

“Güzel... Ne zaman gitmek istersen söyle, seni eve bırakayım. Arabam otoparkta.”

“Peki.”

Kerime, ay demlemek üzere mutfağa gitti. Selma, kitaplara bakmayı sürdürdü. Elinde klasik romanlardan biri vardı. İini açtı.

Hayret! Kitap sayfaları yerine el yazısıyla yazılmış bir defter vardı önünde. Kitap kılıfını defteri perdelemek için geirmış olmalıydı yazar. Sırlı defterlerin ikincisiydi bu.

“Evet!” diye haykırdı. “İşte bu!” Odanın kapısına doğru yürüdü. “Kerime!” diye seslendi heyecanla.

Kerime kořarak geldi. “Buyurun. Ne oldu, bir şey mi buldunuz yoksa?”

“Evet... Bir defter daha... Bana gönderdięine benziyor. Belki başka defterler, notlar falan da vardır.”

“Tamam, bakarız. Fakat önce biraz dinlenelim. ay demini almıştır. İçtikten sonra devam ederiz olur mu?”

“Olur.”

Kerime tekrar mutfağa gitti ve elinde bir tepsiyle döndü. Tepside ayın yanı sıra kahvaltılıklar da vardı.

“Sizi bilmem ama ben biraz acıktım” dedi ve güldü. Tepsiyi masaya koydu. Karşılıklı oturdular.

Selma ayından bir yudum aldı. “Sen bir meleksin Kerime. Yazar haklıymış” dedi.

“Benden de mi söz ediyor defterde?”

“Evet... Defteri okuyunca göreceksin. Hele beklesin. Hadi, biz ikinci defteri okuyalım. Meraktan atlıyorum.”

Defteri açtı. Birinci sayfada büyük ve süslü bir “S” harfi vardı.

“Bu sizin isminizin baş harfi olabilir” dedi Kerime. Selma’nın gözleri buğulandı.

Sonra sayfayı çevirdi. İkinci sayfada el yazısıyla “Her yerde seni aradım” yazıyordu. Yüksek sesle okudu.

Kerime onu dikkatle süzdükten sonra “Bence bu defteri önce siz okumalısınız, yalnızken. Belli ki size yazmış. Daha sonra, uygun görürseniz ben de okurum” dedi.

Çay faslından sonra tekrar aramaya başladılar. Fakat yazarın nerede olduğuna dair hiçbir iz bulamadılar.

Selma, “Ben en iyisi seni evine bırakayım. Gerekirse yarın devam ederiz” dedi.

Kerime uygun buldu bu fikri. Selma birinci defteri kıza verdi, ikinciyi çantasına koydu. Birlikte çıktılar.

Kerime’yi evine bıraktıktan sonra kendi evine gitti. Kapıları kilitledi. “Biraz uyumalıyım” diye mırıldanarak kanepeye uzandı.

Yorgun olmasına rağmen uyuyamadı. Defterde yazılanları merak ediyordu.

Başucundaki lambaderi yaktı. Defteri çantasından çıkardı, merak ve heyecanla okumaya başladı.

...—elle—...

Sana postayla gönderilen defteri okuduktan sonra önünde iki şık belirecekti. Ya hiç ilgilenmeyecektin ya da beni merak edip aramaya başlayacaktın. Belli ki ikinci şıkkı tercih etmişsin. Ne güzel!

Sensiz geçen ömrümden izler taşıyor bu defter. Deneyimlerim, gözlemlerim, duygularım, düşüncelerim var içinde.

Bir sıra gözetmedim. İçimden ne zaman ve nasıl gelirse öylece yazdım. Bazen kendimi anlattım, bazen başkalarını. Ne söylemişsem sana söylemişimdir, senin bilmen içindir.

Kendime hitap ederken bile dinleyenin sen olduğunu düşündüm. Üslupları farklı da olsa her parçasına kendimden bir koku, bir ses, bir nefes bıraktım.

Biliyorum, her fani gibi ben de bir gün silinip gideceğim yeryüzü sayfasından. Bunu düşündüm de bir yadigâr, bir iz bırakayım istedim.

Ömür defterimden sayfalar... Hasret ve firkat denizinden dalgalar... Selden arta kalan bir avuç kum... Ruh yangınlarımdan bir tutam kül...

Hayatıma tanıklık edecek bunlar. Okursan bileceksin ki ben de yaşadım. Ben de düşündüm, duygulandım, sevdim, özledim.

Benim de acı tatlı günlerim oldu. Parlayan güne, kararan geceye tanıklık ettim. Yağan bahar yağmurlarını, gülümseyen badem çiçeklerini, ışıldayan yaz meyvelerini, solan güz güllerini, dökülen hazan yapraklarını gördüm.

Muhabeti, aşkı, firakı, hasreti, hüznü tattım. Kavuşmak nasip olmayınca derin ıstıraplar, elemeler, acılar çektim.

Kalbin ses vermeyince kalbime, sensiz ama seninle geçen ömrüm hasretli bir hayal ve esefli bir rüya oldu.

...—elle—...

Karşına oturup seni dinlemek isterdim. Günlerce... Geceler boyu... Hayatının tüm ayrıntılarını... Her konuda düşüncelerini, duygularını... Sonra da sana kendimi anlatmak... Nokta nokta, ilmik ilmik... Fakat ne mümkün!

Bunu başka türlü yapıyorum. Hayal dünyamda... Seni karşıma oturtuyor, önüne bir fincan kahve koyuyor ve kendimi, hayatımı, hatıralarımı anlatıyorum. İşte onlardan biri daha...

Lise son sınıftaydım. Yazar olmak için çırpınıp duruyordum. Kitap okuyan, yazı yazan arkadaşlarım vardı. Edebiyat sevdalısı bir arkadaşımız evini açmıştı bize. Haftada bir toplanıyor, birbirimize yazılarımızı okuyor, sanat tartışmaları yapıyorduk.

Körpeydik ve açtık. Tüm şiirleri tatmak, bütün öyküleri okumak, her romana dokunmak istiyorduk.

Büyük bir hevesle denemeler, şiirler, öyküler yazıyor, birbirimize okuyorduk.

İçimizde bir de deneyimli, bilgili, kültürlü bir 'abimiz' vardı. En çok o konuşurdu, biz dinlerdik.

Konuşmalarında ünlü yazarlardan, şairlerden söz ederdi büyük bir hayranlıkla. Bir sürü isim sayar, bir sürü de kitap adı anardı.

Kendisi de yazıyordu. Gerçi henüz yayınlanmış kitabı yoktu, ne yazdığını ve nasıl yazdığını bilmiyorduk ama onun yetenekli bir yazar ve son derece kültürlü bir edebiyatçı olduğuna adamakıllı inanmıştık.

Bir yazar adı andı mı, ben hemen kitapçılara koşar, o yazarın eserini almaya, bir an önce okumaya çalışırdım.

Sonra öğrendim ki diğer arkadaşlarım da benim gibi yapıyorlarmış.

İsminden övgüyle söz ettiği her yazarın eserini 'beğenmek niyetiyle' okuyordum. Eleştirel yaklaşmak aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Eğer içimde olumsuz bir duygu uyanırsa kendimi suçluyor, bu ünlü adamın eserini 'anlamak' ve 'takdir etmek' için henüz yetersiz olduğum düşüncesinde karar kılıyordum.

Bu durum uzun süre böyle devam etti.

Bir gün, abimizin adını andığı, göklere çıkararak övdüğü bir yazarın kitabını okurken bir şüphe belirdi içimde. Okuduğum yazılar hiç de başarılı sanat eserleri gibi gelmemişti bana.

Mümkün müydü, acaba kültürlü 'abimiz' de benim gibi ünün etkisi altında kalmış olabilir miydi?

Bir sınama yapmaya karar verdim. Bu davranışımı ahlaki bulmayabilirsin. Yargılayabilirsin de...

Beğendiği yazarlardan birinin fazla bilinmeyen bir öyküsünü el yazısıyla yazdım, toplantı günü abimize gösterdim. “Kendim yazdım” dedim.

Dikkatle okudu, biraz düşündü, sonra bir kez daha okudu. Başladı eleştirmeye. Bir sürü edebi kusur buldu. Bir sürü de tavsiyede bulundu. Hayretle dinledim.

Düzensiz okumaktan mıdır nedir, abimizin hafızası hem zayıftı hem de disiplinden yoksundu.

Bir hafta önce benden dinlediklerini yeni bir havadismiş gibi bana anlatırdı bazen.

..eee..

Uzunca bir süre geçtikten sonra, o ünlü yazarın kitabını toplantıya götürdüm, aynı öyküyü bulup okudum.

Rutin bir uygulamaydı bu. Her katılımcı, o hafta içinde okuduğu kitaplardan beğendiği bölümleri toplantıda herkesle paylaşabiliyordu.

Öyküyü dinledikten sonra, büyük bir hayranlıkla, “İşte edebiyat bu!” dedi abimiz.

Sonra başladı öyküdeki edebi incelikleri anlatmaya. Bunu da yine hayretle dinledim.

Bu sınamadan kimseye söz etmedim. Ben dersimi almıştım.

Kitap seçerken ünün ve övgünün etkisinde kalmamaya karar verdim ve bu kararımı ısrarla uygulamaya başladım.

Sonuç hayret vericiydi. Bu usul sayesinde, ismi saygıyla anılan pek çok yazarın sahip oldukları ünü hiç de hak etmediklerini gördüm. Tanınmış olmak bir ayrıcalıktı ve herkes etki altındaydı.

Nasıl etkilenmesinler! Bir sürü eleştirmen bu kitapları hararetle tavsiye ediyordu. Ders kitaplarına örnek metin diye alıntılar yapılıyor, yazar hakkında fakültelerde tezler hazırlanıyordu.

Okur tam bir baskı altındaydı. Haksız bir yargı dayatılmıştı ona: Herkes bir kitaptan söz ediyorsa o kitap iyidir!

Bir sürü sıradan eseri 'şaheser' diye yutturuyorlardı. Bunlar yazarının haksız ünü sayesinde satılıyor, alınıyordu.

Bazen de güzel bir kitap, sırf yazarı tanınmıyor diye toz duman arasında kaybolup gidiyordu.

Ben birazcık anladım bu piyasanın kurallarını. Zincirleri kırmaya, zorla gözüme yerleştirilen ve benim saf bakışımı da bulandıran gözlükleri fırlatıp atmaya çalıştım. Bunu biraz başardım da.

Sen ne düşünüyorsun bu konuda? Keşke öğrencilik yıllarında olduğu gibi iki elini birden kullanarak fikirlerini söyleseydin de dinleseydim.

Ah, hâlâ hatırlarım o görüntüyü. Birbirini kovalayan iki beyaz güvercine benzetirdim ellerini.

...—elle—...

Seninle münasebetimi bir örnekle anlatayım istersen.

Ben bir merkezim, sen de küresin.

Senin tam ortadayım ya da sen beni tamamen kuşatmışsın.

Her noktadan sesleniyorsun bana.

Ya da...

Sen topraksın, ben denizim...

Çırpınıyor, coşuyor, dinmeyen bir tutkuyla atılıyor, dalga parmaklarımla hep sana dokunmak için çabalıyorum.

..—lelele—..

Üniversite yıllarım başlamıştı. Yeni arkadaşlara ihtiyacım vardı. Kitap okuyan, sanata ve edebiyata ilgi duyan birilerini aradım ve buldum. Hasan, Rıdvan, Cemal... Sonra Güzide de katıldı aramıza. Rıdvan'ın samimi arkadaşıydı.

Fırsat buldukça bir araya geliyor, sohbet ediyorduk. Senin de bu toplantılara katılmanı ne çok istedim bir bilsen! Fakat olmadı. Uzak durdun. Başka bir dünyaya özlem duyuyordun.

Bir ikindi vakti Rıdvan, Güzide ve ben bir çay bahçesinde oturuyorduk. Uzunca bir süre sustuk ve asırlık çınarların dalları arasından görünen denizi seyre daldık.

“Size bir hikâye anlatmamı ister misiniz?” diyerek sükûtu bozdu, Rıdvan.

“Ben isterim” dedim.

“Ben de” dedi Güzide, kıkırdayarak.

Bir süre önüne bakarak düşünüp zihnindeki manaları tertipleddikten sonra anlatmaya başladı Rıdvan.

“Uzak dağların arkasında bir köy varmış. Bir zamanlar o köyde bir büyük ermiş yaşarmış. Bir gönül adamıymış o. Kuşların ötüşü, rüzgârın esişi, kuzunun meleyişi bile bir duygu seline kapılmasına yeter de artarmış.

Bir gün camiden çıkmış, müritleriyle birlikte evine gidiyormuş. Bir davul zurna sesi işitmişler. Düğün varmış köyde, bir bölük insan halay çekiyormuş. Arada bir davul ve zurna susuyor, gür sesli bir adam türkü söylüyormuş. Söylenen türkünün bir beyti şöyleymiş:

*Zemheri ayında gül ister benden
Sanki mor sümbüllü bağım var benim.*

Bülbül gönüllü ermiş, donup kalmış bu türküyü işitince, sonuna kadar da dinlemiş. Etrafındaki insanlar şaşırılmışlar. Evliya ve türkü! Bu ikisini bir arada düşünemiyorlarmış.

Türkü bitince, ‘Gidin rica edin, bir daha söylesinler’ demiş. Gözleri yaşla doluymuş bunu söylerken.

Bu kıssayı dinlediğim günden beri hep düşündüm. Kendimi ona yakın hissettim. Bedenine girmek, bu sorunun cevabını bulmak için onun gönlü olmak istedim. Bazı ihtimaller geldi hatırıma.

Fakat ben önce sizi dinlemek istiyorum. Sırayla. Ermiş ne bulmuştu bu türküde, neler hissetmişti, neler düşünmüştü acaba? Nedir yorumunuz, söyleyin.”

“Bence buldukları yerin adresini şaşırın insanların durumunu dile getiriyor” diye başladı Güzide,

“Dünya kış mevsimine, Cennet ise yaz mevsimine benzer. Biz şimdi dünyadayız, yani zemheri ayında. Ermiş, bu tür insanlara diyor ki: Siz buradayken Cennet lezzetleri istiyorsunuz. Dünyadan bitmeyen tatlar, sonsuz mutluluklar umuyorsunuz. Zemheri ayında gül istemektir bu. Nasıl vereyim! Mor sümbüllü bağım mı var? Benim aklıma gelen ihtimal bu.”

“Hadi bakalım, sıra sende” dedi bana bakarak.

“Bence ermişlere özgü bir durumu dile getiriyor... Bilen bilir ya, onların her hali bir olmaz. Bazen bahar gibidirler, çiçeklerle donanır, meyvelerle bezenirler. Bazen de kış gibidirler, donar kalır gönülleri, ne yaprakları vardır ne de meyveleri. Manevi kış mevsimlerinde keramet göstermek, harika haller sergilemek, feyiz vermek mümkün olmaz. Fakat insanlar bunu nereden bilecekler, gül istemeye devam ederler. Bu mübarek ermiş de böyle bir haldeyken iştmiş olabilir bu türküyü. Mısrarlarda kendi halinin tasvirini bulmuş olabilir.”

Yorumumu bitirince “Rıdvan, sen de söylemelisin fikrini” dedim.

“Bana bir şey bırakmadınız” dedi, “Bir sanat eserinin her ruhun rengine göre nasıl da farklı etkiler yapabileceğini düşündüm ben. Söylenen türkü, birinde oynama hissi uyandırırken, öbürünü derin düşüncelere salabiliyor. Tıpkı yağan yağmurlardan yararlanan her bitkinin kendi fitratına göre çiçekler açması, meyveler vermesi gibi... Her ne ise. Bu türkü gayet anlamlı gelmiş olmalı o canım evliyaya. Etkilediği muhakkak. Bizimkiyse sadece bir tahmin, bir zan.”